

[Niels Hølvæg Petersen.]

tisk op i stedet for at se, at vi her i Danmark såvel som i alle andre lande i forskellige sager vil have forskellige opfattelser af, hvor langt man skal gå i det og det andet spørgsmål. Spørgsmålet er ikke et spørgsmål om integration, men spørgsmålet er, hvorledes vi på de konkrete områder fremmer en udvidelse af samarbejdet, og hvorledes det kan stemme med vore ønsker og vore politiske mål.

Jeg vil gerne give udtryk for på mit partis vegne, at vi må håbe på og ikke frygte for, at det vil vise sig muligt hurtigt at nå væsentlige resultater i samarbejdet. Disse resultater vil kun kunne nås, hvis der kan forhandles frem til enighed, og det bør vi lægge os i selen for, og det må vi knytte vore forhåbninger til. Det gælder også området den økonomiske og monetære union.

Det er det radikale venstres opfattelse, at Danmark har en stærk interesse i alle skridt, som gør os mindre afhængige, mindre følsomme, mindre udsatte over for udsving, virkninger af andre landes økonomiske politik. Rådslagninger og samarbejde om en fælles indsats for at styre den økonomiske udvikling er jo i virkeligheden kernen i diskussionen om det økonomiske samarbejde i Vesteuropa. Jeg synes, kritikerne glemmer, at det er det, der er hensigten, at hensigten er netop at prøve på at styre udviklingen og forhindre, at udviklingen især rammer de små lande på en måde, så vi ikke har nogen virkelig mulighed for at stå imod over for udviklingen.

Vi kan sige om det økonomiske samarbejde, at hvad vi foretager os i Danmark, har ringe økonomisk virkning i andre lande, men hvad Vesttyskland og Storbritannien foretager sig i deres økonomiske politik, har overmåde stor virkning i Danmark, og derfor er det en klar dansk interesse at være med i rådslagninger og i samarbejde om den økonomiske og monetære politik. Dette må være udgangspunktet for vore betragtninger i dette spørgsmål.

Men hvor langt dette så må føre i det konkrete, kan ikke fastlægges én gang for alle, og det kan slet ikke fastlægges i dag. Det må være genstand for en stadig debat og en stadig udvikling, og en sådan udvikling er der jo også tale om inden for fællesmarkedet. Der sker jo ustandselig tilpasning-

ger i den måde, man udtrykker sig på om disse ting. Må jeg bare pege på den formulering, som man nu anvender, med de faste, men justerbare valutakurser i det monetære og økonomiske samarbejde. Indholdet af dette udtryk er vel i dag ikke sådan uden videre at fastlægge; jeg vil i hvert fald ikke påtage mig det. Det betyder altså på den ene side, at de skal være faste, men det betyder på den anden side også, at de ikke må være så faste, at de ikke kan flyttes, så hvad der bliver det konkrete indhold på et så væsentligt punkt i det økonomiske samarbejde er ikke til at vide i dag, og det er udtryk for, at der altså er en stadig udvikling i sagen, den er genstand for en stadig debat.

De konkrete skridt, der er foreslået i communiqueet om gennemførelsen af den økonomiske og monetære union, oprettelse af valutafonden fra 1. april 1973, kan vi tilslutte os.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om det communiqué, der kom fra finansministrenes møde om inflationsbekæmpelse, som den danske regering jo af proceduremæssige grunde slet ikke ville ind i en reel diskussion om, men hvor der også er indeholdt ting, som har overmåde stor interesse i Danmark. Nu er det klart, at regeringen ikke af proceduremæssige grunde vil have med denne resolution at gøre, men jeg beklager det sådan set, fordi det, der er sagt her, er ting, som i høj grad har bud til os, som i det kommende år må frygte en inflatorisk udvikling, der næppe kommer til at ligge bare på gennemsnittet af den europæiske, men som formentlig vil blive i den øvre ende af den almindelige europæiske inflation, og hvor vi nok havde særligt behov for at lægge mærke til, at der er bestræbelser for at forhindre prisstigninger på mere end 4 pct., og at man skal bestræbe sig på, at væksten i de offentlige udgifter ikke overstiger væksten i bruttonationalproduktet netop i 1973. Ingen af disse ting vil som bekendt være aktuel økonomisk politik i Danmark, og det er kun at beklage.

Vi deler den opfattelse, at der er en vis sammenhæng imellem landbrugspolitikken og regionalpolitikken inden for fællesmarkedet. Der er en vis saglig sammenhæng derved, at der er et problem med den industrielle udvikling i landområder, der affol-